

Sygn. akt VII U 1464/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 listopada 2013 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku

VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Bożenna Zalewska

Protokolant: st. sekretarz sądowy Ala Pilewska-Grabowska

po rozpoznaniu w dniu 5 listopada 2013 r. w Gdańsku

sprawy S. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania S. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

z dnia 6 maja 2013 r. nr (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje wnioskodawcy S. B. prawo do emerytury z dniem 01 kwietnia 2013 roku.

Sygnatura akt: VII U 1464/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 6 maja 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił ubezpieczonemu S. B. prawa do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach uznając, iż nie wykazał wymaganego okresu 15 lat zatrudnienia w szczególnych warunkach.

Do stażu pracy w warunkach szczególnych ZUS nie uwzględnił okresów zatrudnienia od 1 marca 1979 r. do 28 lutego 1989 r. oraz od 1 czerwca 1990 r. do 31 sierpnia 1990 r., ponieważ świadectwo pracy z dnia 28 lutego 1989 r. oraz z dnia 3 września 1990 r. wystawione przez Przedsiębiorstwo (...) w G. potwierdzają, że w okresie od 1 marca 1979 r. do 28 lutego 1989 r. oraz od 1 czerwca 1990 r. do 31 sierpnia 1990 r. ubezpieczony był zatrudniony na stanowisku „ślusarz remontowy utrzymania ruchu”. Natomiast świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 10 sierpnia 2001 r. wystawione przez (...) sp. z o.o.(następca prawny) potwierdza, że w w/w okresie ubezpieczony był zatrudniony na stanowisku „ślusarz remontowy suwnic” (praca na wysokości) wymienionym w Wykazie A, Dział III, poz. 86, pkt 18 załącznika nr 3 Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z dnia 30 marca 1985 r.

Nadto, organ nie zaliczył do stażu pracy w warunkach szczególnych okresu od 1 marca 1989 r. do 31 maja 1990 r., gdyż świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach wystawione przez (...) sp. z o.o. w G. jest nieformalne – błędna podstawa prawna dotycząca stanowiska. Przedłożone świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach potwierdza pracę na stanowisku „ślusarz remontowy”. Przepisy Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach [...] Dz. U. Nr 8

poz. 43 oraz przepisy Zarządzenia Nr 3 Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z dnia 30 marca 1985 r. (Wykaz A dział VIII pkt 90), na które powołał się zakład pracy nie wymieniają stanowiska „ślusarz remontowy” tylko „prace wykonywane bezpośrednio przy budowie i remoncie statków na stanowiskach znajdujących się na tych statkach, pochylniach, dokach i przy nabrzeżach”, czego nie można stwierdzić na podstawie przedłożonej dokumentacji.

Ubezpieczony odwołał się od powyższej decyzji wnosząc o jej zmianę poprzez przyznanie mu prawa do emerytury. Wskazał, iż w okresach od 1 marca 1979 r. do 28 lutego 1989 r. oraz od 1 czerwca 1990 r. do 31 sierpnia 1990 r. był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) w G., a od 1 marca 1989 r. do 31 maja 1990 r. w (...) sp. z o.o. w G., gdzie praca była wykonywana przez niego w warunkach szczególnych. Na okoliczność zatrudnienia na stałe i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach szczególnych na stanowisku ślusarz remontowy suwnic w w/w przedsiębiorstwach ubezpieczony wniósł o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków Z. P. i B. J..

W uzasadnieniu ubezpieczony podał, że stanowisku „ślusarz remontowy utrzymania ruchu” jest tożsame ze stanowiskiem „ślusarz remontowy suwnic”. W zakwestionowanym okresie pracował jako ślusarz remontowy na wysokości. Ponadto podkreślił, że w okresie od 16 października 1980 r. do 4 marca 1980 r. ukończył kurs II stopnia „Konserwacja urządzeń dźwignicowych”, posiada także zaświadczenie uprawniające do obsługi dźwignic.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, a w uzasadnieniu pisma powołał się na argumentację zawartą w treści zaskarżonej w niniejszym postępowaniu decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

S. B., urodzony dnia (...), w dniu 8 kwietnia 2013 r. złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. wniosek o emeryturę.

Ubezpieczony nie jest członkiem OFE, a wiek 60 lat ukończył w dniu 14 marca 2010 r.

Na dzień 31 grudnia 1998 r. ubezpieczony wykazał łącznie 29 lat, 4 miesiące i 25 dni okresów składkowych i nieskładkowych, a w tym 4 lata 6 miesięcy i 3 dni okresów pracy w warunkach szczególnych.

(okoliczności niesporne a nadto vide: wniosek – k. 1-3 plik III akt rentowych)

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. nie uwzględnił jako pracy w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia od 1 marca 1979 r. do 28 lutego 1989 r. oraz od 1 czerwca 1990 r. do 31 sierpnia 1990 r. w Przedsiębiorstwie (...) w G. oraz od 1 marca 1989 r. do 31 maja 1990 r. w (...) sp. z o.o. w G..

W związku z powyższym, zaskarżoną w niniejszym postępowaniu decyzją z dnia 6 maja 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił ubezpieczonemu S. B. prawa do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach.

(vide: decyzja z dnia 6 maja 2013 r. – k. 12 plik III akt rentowych, odwołanie – k. 2-4 akt sprawy)

W okresie od 16 października 1980 r. do 4 marca 1980 r. odbył kurs II stopnia konserwacji urządzeń dźwignicowych.

Ubezpieczony posiada również uprawnienia do nr 389/11 uprawniające do obsługi dźwignic kategorii II-S, typ lub rodzaj dźwignicy – hakowa sterowana z kabiny.

(dowód: świadectwo ukończenia kursu II stopnia – k. 81, zaświadczenie nr 389/77 – k. 82 plik II akt rentowych)

Ubezpieczony w okresie od 1 marca 1979 r. do 28 lutego 1989 r. oraz od 1 czerwca 1990 r. do 31 sierpnia 1990 r. był zatrudniony w (...) sp. z o.o. w G. na stanowisku ślusarz remontowy suwnic (dawniej: w Przedsiębiorstwie (...) w G.).

(dowód: świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze z dnia 10 sierpnia 2001 r. – k. 21, świadectwo pracy z dnia 28 lutego 1989 r. – k. 19, świadectwo pracy z dnia 3 września 1990 r. – k. 29 plik II akt rentowych)

W powyższym okresie ubezpieczony stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracował jako mechanik konserwator suwnic i urządzeń hydraulicznych. W przypadku awarii suwnicy, ubezpieczony wymieniał i smarował przekładnie i inne części suwnic oraz wymieniał liny służące do unoszenia elektromagnesu lub chwytaka. Konserwacja suwnicy odbywała się codziennie.

W zakładzie były 4 suwnice, na których rozładowało się złom. Praca odbywała się na hali o długości ok.300 m. Ubezpieczony w celu wykonania napraw musiał wejść na wysokość 3 piętra.

Ponadto, ubezpieczony naprawiał dźwigi i silniki elektryczne, na których znajdowały się pompy, które były napędzane silnikiem (w pompach hydraulicznych wymieniał tłoki).

(dowód: zeznania świadków B. J. i Z. P. oraz ubezpieczonego – k. 24 akt sprawy)

W okresie od 1 marca 1989 r. do 31 maja 1990 r. był zatrudniony w (...) sp. z o.o. w G. na stanowisku ślusarz remontowy utrzymania ruchu suwnic, gdzie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał te same czynności jak w Przedsiębiorstwie (...) w G..

Powyższa spółka została założona przez jednego z pracowników Przedsiębiorstwie (...) w G.. Praca odbywała się na terenie dotychczasowego pracodawcy ubezpieczonego. Prace wykonywała 5-osobowa brygada zajmująca się obsługą suwnic. Ubezpieczony pracował na 3 zmianach.

(dowód: świadectwo wykonywania pracy zaliczanej do pierwszej kategorii zatrudnienia z dnia 12 sierpnia 2001 r. – k. 25, świadectwo pracy z dnia 31 maja 1990 r. – k. 23 plik II akt rentowych, zeznania ubezpieczonego – k. 24 akt sprawy)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentacji zgromadzonej w aktach niniejszej sprawy, aktach rentowych pozwanego organu oraz aktach osobowych ubezpieczonego ze spornego okresu, których autentyczność nie była przez żadną ze stron kwestionowana. Sąd również nie znalazł podstaw do podważenia jej z urzędu.

Podstawę ustaleń stanu faktycznego stanowiły także zeznania świadków B. J. i Z. P., bowiem jako osoby zatrudnione w spornym okresie w tym samym zakładzie pracy znały zakres zadań ubezpieczonego. Zeznania te korespondowały również z zeznaniami S. B., które to w ocenie Sądu zasługują na walor wiarygodności, tym bardziej, że razem z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, tworzą zwartą i logiczną całość.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie S. B. zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. z 2009 r. Dz. U. Nr 153 poz. 1227 ze zm.) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat – dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa oraz rozwiązania stosunku pracy - w przypadku

ubezpieczonego będącego pracownikiem (ust. 2). Wskazać należy, iż art. 184 ust. 2 został zmieniony przez art. 1 pkt 20 ustawy z dnia 11 maja 2012 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw z dniem 1 stycznia 2013 r. (Dz. U. z dnia 6 czerwca 2012 r.). Od dnia 1 stycznia 2013 r. otrzymał on brzmienie: emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa. Zatem nie ma już wymogu rozwiązania stosunku pracy.

Zgodnie z art. 32 ust. 1 ustawy ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r., będącym pracownikami zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1 ustawy. Przy czym dla celów ustalenia uprawnień, o których mowa wyżej za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia (ust. 2 art. 32 ustawy). Zgodnie natomiast z dalszym uregulowaniem wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym wyżej przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych (ust. 4 art. 32). Oznacza to, że na potrzeby niniejszej ustawy pracami wykonywanymi w szczególnych warunkach są prace wymienione w § 4-8a rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983r. nr 8 poz. 43 ze zm.), mimo, iż przedmiotowe rozporządzenie zostało wydane w oparciu o art. 55 ustawy z dnia 14 grudnia 1982 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 40, poz. 267), która z kolei została uchylona z dniem 1 stycznia 1999 r. przez art. 195 pkt 5 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

W myśl § 4 ust. 1 rozporządzenia pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

W wykazie A - prac w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego - stanowiącym załącznik do rozporządzenia w dziale III (W hutnictwie i przemyśle metalowym) pod pozycją nr 86 wskazano stanowisko – „obsługa suwnic”.

Pomocniczo wskazać należy, że w wykazie stanowisk pracy stanowiącym załącznik do Zarządzenia Nr 3 Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z dnia 30 marca 1985 r. w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu hutnictwa i przemysłu maszynowego (Dz. Urz. MG z 1985 r., nr 1, poz. 1) w dziale III (W hutnictwie i przemyśle metalowym) pod pozycją 86 (Obsługa suwnic) pkt 18 wśród stanowisk, na których wykonywana jest praca w warunkach szczególnych w wymienione jest stanowisko – „ślusarz remontowy suwnic”.

Dodatkowo wskazać należy również na § 2 ust. rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r., zgodnie z którym okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Okresy pracy natomiast, o których mowa w ust. 1, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy (§ 2 ust. 2).

Trzeba jednak zwrócić uwagę, że zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem i utartą praktyką w postępowaniu przed sądem okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przewidziane rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. nr 8, poz. 43 ze zm.) mogą być ustalane także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia z zakładu pracy (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 1984 r., III UZP 6/84 oraz uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21 września 1984 r. III UZP 48/84), a więc wszelkimi dopuszczalnymi przez prawo środkami dowodowymi.

W sprawie bezspornym jest, że ubezpieczony S. B. nie jest członkiem OFE, ukończył 60 lat w dniu 14 marca 2010 r. oraz iż wykazał łączny okres składkowy i nieskładkowy przekraczający 25 lat (tj. 29 lat, 4 miesiące i 25 dni), a w tym 4 lata 6 miesięcy i 3 dni okresów pracy w warunkach szczególnych.

Przedmiotem sporu pozostawało, czy nieuwzględnione przez ZUS okresy zatrudnienia od 1 marca 1979 r. do 28 lutego 1989 r. oraz od 1 czerwca 1990 r. do 31 sierpnia 1990 r. w Przedsiębiorstwie (...) w G. oraz od 1 marca 1989 r. do 31 maja 1990 r. w (...) sp. z o.o. w G., mogą zostać uznane za okresy pracy w szczególnych warunkach. W ocenie organu rentowego nie ma ku temu podstaw, ponieważ świadectwo pracy z dnia 28 lutego 1989 r. oraz z dnia 3 września 1990 r. wystawione przez Przedsiębiorstwo (...) w G. potwierdzają, że ubezpieczony by zatrudniony na stanowisku „ślusarz remontowy utrzymania ruchu”. Natomiast świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 10 sierpnia 2001 r. wystawione przez (...) sp. z o.o.(następca prawny) potwierdza, że w w/w okresie ubezpieczony był zatrudniony na stanowisku ślusarz remontowy suwnic” (praca na wysokości) wymienionym w Wykazie A, Dział III, poz. 86, pkt 18 załącznika nr 3 Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z dnia 30 marca 1985 r. Nadto, organ podał, że nie zaliczył do stażu pracy w warunkach szczególnych okresu od 1 marca 1989 r. do 31 maja 1990 r., gdyż świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach wystawione przez (...) sp. z o.o. w G. jest nieformalne – błędna podstawa prawna dotycząca stanowiska. Przedłożone świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach potwierdza pracę na stanowisku „ślusarz remontowy”, które nie należą do stanowisk pracy w warunkach szczególnych.

Zdaniem Sądu stanowisko organu rentowego nie zasługuje na uwzględnienie, fakt wykonywania przez ubezpieczonego pracy w szczególnych warunkach w spornych okresach znajduje bowiem potwierdzenie w zebranych w sprawie materiale dowodowym.

W celu ustalenia charakteru pracy ubezpieczonego oraz warunków jej wykonywania w w/w okresach, Sąd Okręgowy uznał za zasadne dopuścić dowód z akt rentowych pozwanego, a nadto z zeznań świadków B. J. i Z. P..

Wskazać należy, że z treści zgromadzonej w niniejszej sprawie dokumentacji wynikało, że ubezpieczony w okresie od 1 marca 1979 r. do 28 lutego 1989 r. oraz od 1 czerwca 1990 r. do 31 sierpnia 1990 r. był zatrudniony w (...) sp. z o.o. w G. na stanowisku ślusarz remontowy suwnic (dawniej: w Przedsiębiorstwie (...) w G.).

Charakter pracy ubezpieczonego został natomiast jednoznacznie potwierdzony w zeznaniach świadków B. J. i Z. P. - współpracowników ubezpieczonego ze spornego okresu zatrudnienia – którzy zgodnie zeznali, iż ubezpieczony stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracował jako mechanik konserwator suwnic i urządzeń hydraulicznych. W przypadku awarii suwnicy, ubezpieczony wymieniał i smarował przekładnie i inne części suwnic oraz wymieniał liny służące do unoszenia elektromagnesu lub chwytaka. Konserwacja suwnicy odbywała się codziennie.

Powołani w sprawie świadkowie, którzy, jako osoby zatrudnione wraz z ubezpieczonym w podobnych okresach i w tych samych zakładach pracy, posiadali wiedzę na temat charakteru i rodzaju wykonywanej przez niego pracy. Świadkowie podali zakres czynności wykonywanych przez ubezpieczonego oraz opisali specyfikę jego pracy w spornych okresach. Zeznania te były spójne z treścią pozostałego materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie oraz korespondowały z treścią zeznań samego ubezpieczonego, wobec czego Sąd dał im wiarę i uznał je za miarodajny środek dowodowy w niniejszej sprawie.

Nadto, z treści zgromadzonej w sprawie dokumentacji oraz zeznań ubezpieczonego wynikało, że w okresie od 1 marca 1989 r. do 31 maja 1990 r. był zatrudniony w (...) sp. z o.o. w G. na stanowisku ślusarz remontowy utrzymania ruchu suwnic, gdzie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał te same czynności jak w Przedsiębiorstwie (...) w G..

W ocenie Sądu zeznania ubezpieczonego, pomimo że pochodzą od osoby bezpośrednio zainteresowanej pozytywnym rozstrzygnięciem w niniejszej sprawie, są wiarygodne i jako takie stanowią miarodajny środek dowodowy w sprawie, ponieważ są spójne i logiczne, a nadto uzupełniają pozostały zgromadzony w sprawie materiał dowodowy.

Dodatkowo podkreślić należy, że na okoliczność wykonywania pracy przy obsłudze suwnic wskazuje fakt, że ubezpieczony w okresie od 16 października 1980 r. do 4 marca 1980 r. odbył kurs II stopnia konserwacji urządzeń dźwignicowych oraz że posiada uprawnienia do nr 389/11 uprawniające do obsługi dźwignic kategorii II-S, typ lub rodzaj dźwigni – hakowa sterowana z kabiny.

Należy podkreślić, że sporny nie był okres pracy w w/w przedsiębiorstwie – okres ten został bowiem uwzględniony w ogólnym okresie zatrudnienia ubezpieczonego. Po jego uwzględnieniu jako okresów pracy w szczególnych warunkach ubezpieczony legitymuje się koniecznym 15-letnim okresem pracy w szczególnych warunkach i spełnia przesłanki do nabycia prawa do emerytury w obniżonym wieku.

Należy podkreślić, że warunkiem przyznania prawa do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach nie jest przedłożenie odpowiedniego świadectwa pracy ale wykonywanie pracy w szczególnych warunkach na stanowiskach wymienionych w załącznikach do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r.

Wskazać należy, że w wykazie A – prac w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego - stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w działach wskazanych powyżej są wymienione prace, które ubezpieczony w rzeczywistości wykonywał.

Należy wspomnieć, iż Sąd podziela także stanowisko, zgodnie z którym zarządzenia resortowe nie stanowią źródeł powszechnie obowiązującego prawa, i stanowią jedynie pomocnicze akty prawa niższego rzędu oraz dokumenty dotyczące jedynie konkretnych zakładów pracy, do których odwoływali się poszczególni pracodawcy, wskazując w dokumentacji pracowniczej (świadectwach wykonywania pracy w warunkach szczególnych) na rodzaje wykonywanej przez pracowników pracy. Kluczowym i podstawowym dokumentem w tym zakresie pozostaje cytowane powyżej rozporządzenie. Jednakże wykazy resortowe wydane na podstawie § 1 ust. 2 i 3 rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze mają charakter informacyjny, techniczno - porządkujący, uściślający oraz mogą mieć znaczenie w sferze dowodowej, stanowiąc podstawę domniemania faktycznego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 marca 2012 r., I UK 403/11). W związku z powyższym, pomocniczo, celem określenia stanowiska pracy zajmowanego przez ubezpieczonego należy wskazać, iż w zarządzeniu nr 3 Pomocniczo wskazać należy, że w wykazie stanowisk pracy stanowiącym załącznik do Zarządzenia Nr 3 Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z dnia 30 marca 1985 r. w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu hutnictwa i przemysłu maszynowego (Dz. Urz. MG z 1985 r., nr 1, poz. 1) w dziale III (W hutnictwie i przemyśle metalowym) pod pozycją 86 (Obsługa suwnic) pkt 18 wśród stanowisk, na których wykonywana jest praca w warunkach szczególnych w wymienione jest stanowisko – ślusarz remontowy suwnic. Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego w niniejszej sprawie, w szczególności po odebraniu zeznań świadków i ubezpieczonego, Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że ubezpieczony niewątpliwie wykonywał prace w szczególnych warunkach, na stanowisku – obsługa suwnic, ponieważ stale i w pełnym wymiarze czasu pracy zajmował się ich naprawą i konserwacją.

Biorąc powyższe pod uwagę, należy stwierdzić, że ubezpieczony wykazał powyżej 15 lat zatrudnienia w szczególnych warunkach, co uprawnia go (przy uwzględnieniu, że spełnił on bezspornie pozostałe przesłanki) do nabycia prawa do

emerytury w obniżonym wieku. Wynika to z przedłożonej dokumentacji oraz z korespondującej i wiarygodnej treści zeznań świadków.

Nadmienić należy również, że zgodnie z treścią art. 100 ust.1 ustawy emerytalnej prawo do świadczeń określonych w ustawie powstaje z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa, z zastrzeżeniem ust. 2. W art. 129 ust. 1 wskazano z kolei, że świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu, z uwzględnieniem ust. 2.

Biorąc pod uwagę ustalony stan faktyczny i argumenty podnoszone powyżej, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. i cyt. wyżej przepisów zmienił zaskarżoną decyzję organu ubezpieczeniowego i przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach od dnia 1 kwietnia 2013 r.

SSO Bożenna Zalewska

Z.

(...)